KARİKATÜR

KARTAL YOLUNDA:

Anne — Nafile kızım, bukadar çiçek, yine bahar olmuyor!..

Dünya Karikatürleri

Hintli Fakirin karısı yatağını yapıyor!..

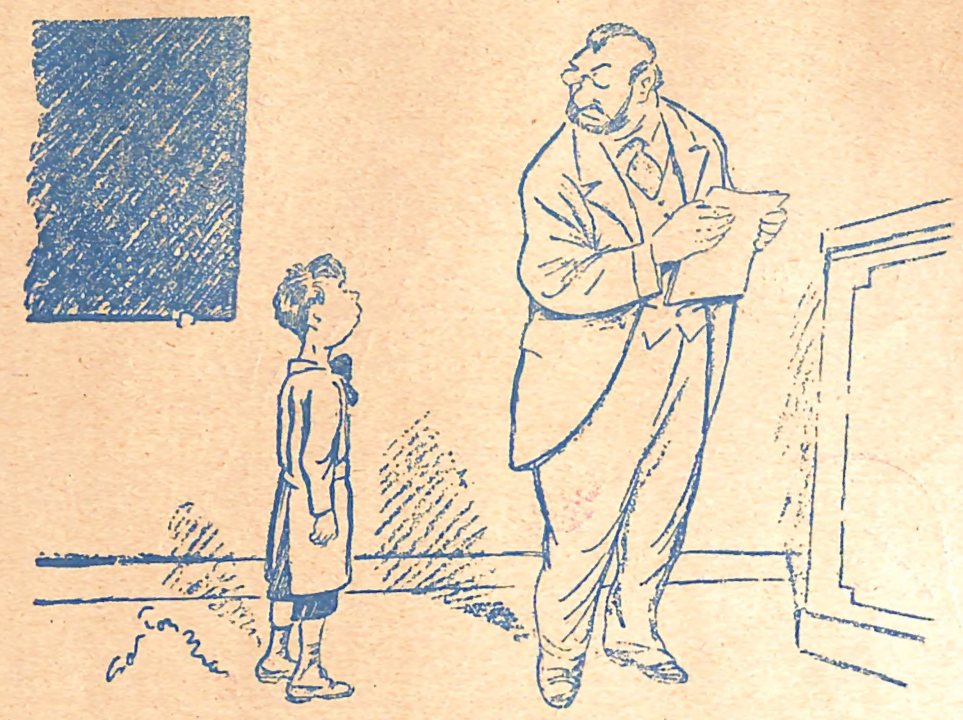

Muallim — Avrupa devletlerinin isimlerini say bakalım..
Talebe — Bu sabah henüz gazete okumadım efendim!..

Bayan — Piponuzun tütünü beni rahatsız ediyor..
Bay — Zarar yok efendim, alışırsınız. Ben de ilk zamanlar rahatsız oluyordum!..

— Bu adada kendimi yalnız zannediyordum, demek burası ıssız bir ada değilmiş...
— Hayır, burası İngiltere adası!...

Niçin ıstırap çekiyorsunuz

Bu defa da Neokürin alınız

NEOKÜRİN sizi bu müz'iç baş ağrılarından, nezle ve gripten derhal kurtaracaktır.
NEOKÜRİN kalbi yormaz ve mideyi bozmaz.
Tek kaşe 6, altılık kutu 30 kuruştur. Her eczanede bulunur.
NEOKÜRİN ismine dikkat.

No. 171 CİLT: 7 YİL: 4 FİATI 10 KURUŞTUR 6 NİSAN 1939

Karikatür

İDAREHANESİ:
İstanbul: Ankara caddesi hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103. Telefon: 23031
Telgraf: İst. KARİKATÜR

Sahibi: SEDAT SİMAVİ

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye: Seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

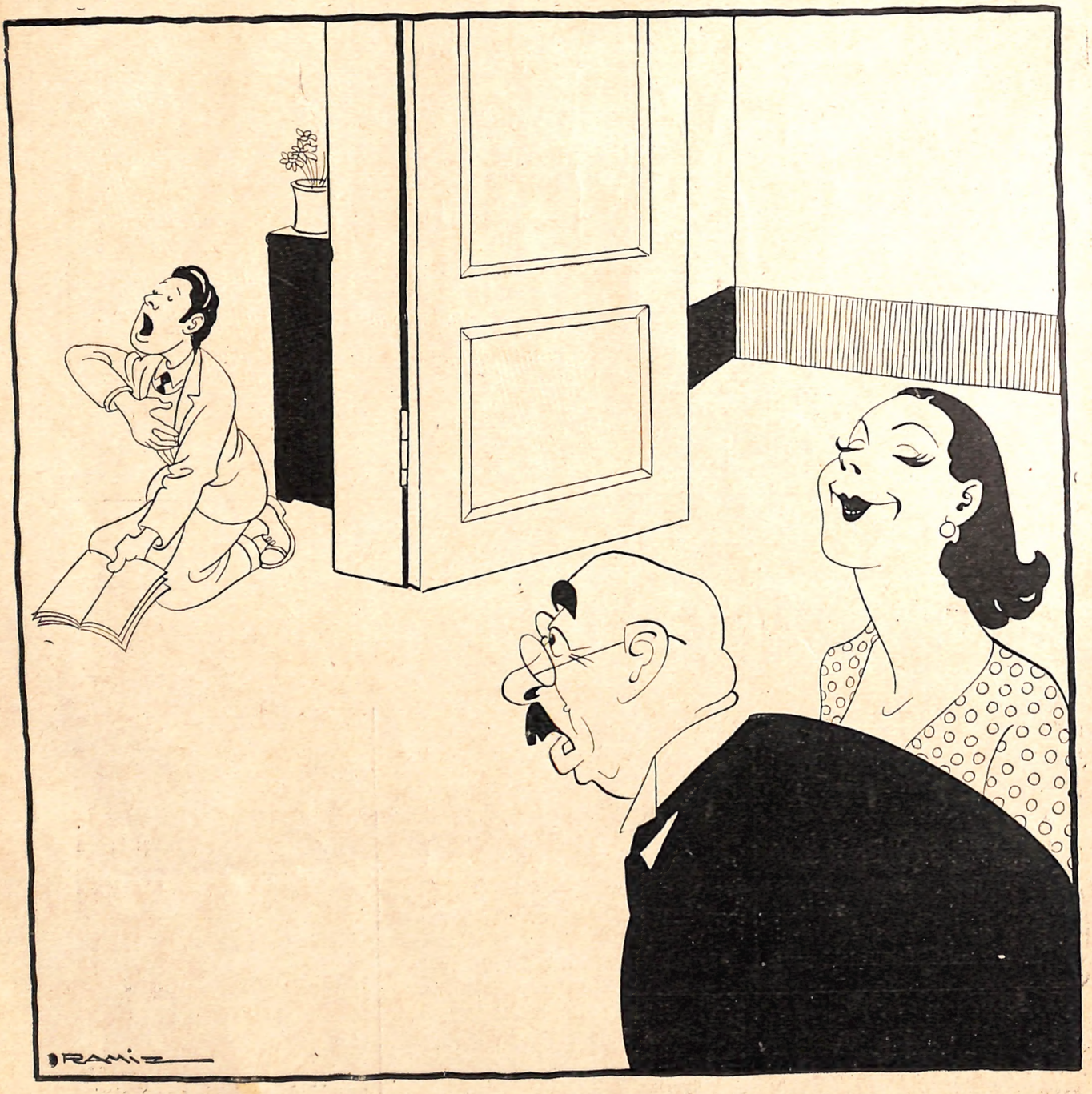

Çocuk (Kendi kendine) — Sevgili babacığım, tahsil ve terbiyem hakkında yaptığınız fedakârlıkları çalışarak ödiyebilir miyim acaba?..

Babası — Maşallah, maşallah, oğlum âdabı muaşeret dersine çalışıyor galiba...

Annesi — Ne âdabı muaşeret dersi ayol, piyese çalışıyor, piyese!..

— Sütunları süzüyorum..
— Karşıdakileri mi?!..

NERESİNDEN BAŞLIYALIM

— Neresinden başlıyalım?

Bu suali işidince hayretle başımı kaldırdım.

— Kimin neresinden başlıyalım? diye sordum.

— İstanbulun neresinden başlıyalım?

Şaşkınlığım büsbütün arttı. Evvelâ etrafa, sonra dikkatli dikkatli arkadaşın yüzüne bakarak:

— Çıldırdın mı yahu? dedim.

O, bilâkis çok sakindi. Elindeki gazeteyi göstererek:

— Cumhuriyet gazetesi İstanbul şehrinin imarına nereden başlamak lâzım geldiğini okuyucularına soruyor. Ben de ayni suali sana tekrar ediyorum.. İstanbulu hangi tarafından imara başlamalıyız?

— Cevap vermeden evvel ben de sana bir sual sorayım. Ankete iştirak eden okuyucular ne cevap veriyorlar?

— Sen hiç bunlara göz gezdirmedin mi?

— Sen hiç bir lokanta, ahçı veya garsonunun karşı dükkânda yemek yediğini gördün mü? Biz gazeteciler de böyleyiz. Biribirimizin ocağında pişirilip kotarılan yiyeceklerden ekseriya haberimiz olmaz. Arasıra gazeteler arasında çıkan kalem dirliksizlikleri de çok kere biribirinin ne dediğini bilmemekten ileri gelir.

— Okuyucuların ekserisi imar faaliyetine kendi kapılarının önündeki çukurun kapatılması, köşe başlarına fener asılması gibi işlerden başlanılmasını tavsiye ediyorlar.

— Sonra da «Belediye reisleri neye evvelâ kendi mahallelerine kaldırım yaptırırlar» diye şaşar ve kızarız değil mi?

— Maamafih belediyeye park yaptırmak, kanalizasyon işlerini yoluna koymak gibi hasbî tekliflerde bulunanlar da yok değil. Şimdi söyle bakalım. İstanbulun neresinden başlıyalım?

Sual ehemmiyetli idi. Elimdeki kurşun kalemin ucu ile saçlarımı tarıyarak düşündükten sonra:

— Teşbihte hata olmaz, dedim, karşınıza acaip kıyafetli bir insan getiriyorlar... Bakıyorsunuz ayağında kundurası, sırtında ceketi yok.. Fakat boynunda bir ipek kravat, çıplak kolunda bir gümüş baston var... Gömleğinin yırtıklarından biribirine geçmiş kaburğa kemiklerini görüyor, açlıktan karnının nargile gibi guruldadığını işidiyoruz. Fakat bir yandan da ağzının en pahalı cinsinden bir Havana cıgarasını çekiştirdiğini farkediyoruz. «Bu insanın neresinden başlamalı?» diye bir sual sorulsa cevap ver-

mek hakikaten güç.. Evet, neresinden başlamalı?

— Maamafih muhakkak bir şey yapmak lâzım.. Öyle değil mi?

Derin derin düşünmiye devam ediyor ve cevap veriyorum:

— İstanbul için pek bilemem.. Fakat yukarda tasvir ettiğim tabanı çıplak, başı silindirli, beli kuşaksız, boynu kravatlı zat için yapılacak ilk iş galiba karnını doyurmak, midesini düzeltmek olacaktır. Yani şu et, ekmek, iyi su, zerzevat, yağ, meyva vesaire meselelerini...

Arkadaş sözümü kesti:

— Ben hassaten imar işinden bahsediyorum..

— Mamur insan odur ki, evvelâ karnı toktur, müzahrafatla mide doldurmak vaziyetinde değildir. Binaenaleyh Çarşı, Hal, lokanta vesairelerden işe başlamak benee en makul harekettir.

— Bu da bir fikir.. Fakat gazetenin asıl maksadı bu olmasa gerek.. İmar plânı denince akla daha ziyade şehrin gözle görünen vaziyeti gelir..

— Yani bahsettiğim adamı donatmak meselesi... Pekâlâ, bu iş için kaç para vereceksin?

— Kaç para mı? Ben ne bileyim?

— Fakat sana cevap verebilmek için her şeyden evvel bunu bilmiye mecburum. Bu biçareyi iane ile donatacaksak plâna, programa hacet yok. Ne toplıyabilirsek tabiî onu giydiririz. Meselâ birinin sevabına verdiği çizmeleri ayaklarına takarız; ötekinin gönlünden kopan bir pantalonu giydiririz. Üzerine bir üçüncü hayır sahibinden kopardığımız işlemeli bir blûzu sırtına geçiririz. Bu usul ile yapılacak bir imarda da tabii plân, program, baş, son aranmaz. Ne çıkarsa bahtına..

— Böyle şey olur mu canım?

— Yok, öyle değil de kendi kesemizden giydireceksek yine suale dönmiye mecburum. Kaç paramız var ve bunu ne suretle temin ediyoruz?

— Öyle sualler soruyorsun ki?

— Elbette soracağım. Meselâ bu işe ancak on sekiz, yirmi lira koyuyoruz diye cevap verirsen ona göre bir program yaparım. Evvelâ Sandalbedestenine uğrıyarak az kullanılmış ve tebhir makinesinden geçmiş cinsten don gömlek, iki çift çorap, altlarına temiz pençe vurulmuş bir çift kundura almakla işe başlarım.

Şayet sermayeyi elliye kadar çıkarabileceksen, Mahmutpaşaya iner, işportadan pamuklu fanilâlar, yüz kuruşa bir frenkgömleği, otuz kuruşa bir boyunbağı satın alırız. Sonra Yenicami civarındaki elbisecilerin nereye göç ettiklerini tahkik ederek on iki liraya bir komple kostüm buluruz. Kravat vesaireyi de bu ölçü üzerinden tamamladık mı, delikanlımıza kenar bir mahallenin iki, üç odalı mütevazı bir evine iç güveysi girecek bir şıklık temin etmiş bulunuruz.

Şimdi bu misali İstanbula tatbik ederek açık konuşabiliriz. Belediyenin bütçesi nedir? Borcu nedir? Alacağı nedir? Nereden nekadar yardım görebilir? İstikraz yapılmak mümkünse ne miktar olacaktır. Bunlar taayyün etmedikçe ne söylense yalandır. Sabık valinin plân ve projelerinden müteşekkil dağ veya tepenin üzerine dikilmiş hayal çiçeklerinden farklı olamaz.

Paramız muayyen bir miktarı aşamıyacaksa şehrin pek göz önündeki ana caddelerinden işe başlar, ötekiler de ufak tefek tamirlerle iktifa ederek yalnız delik deşiği kaparız.

— Ya bu işe büyücek bir para koymıya imkân bulunursa?

— O takdirde ankete lüzum kalır mı azizim.. Cebinde paran olduktan sonra neresinden istersen orasından başla..

KARİKATÜR

Erkek — Sevgilim bak, kuşlar biribirine cıvıl cıvıl aşk terennüm ediyorlar..
Kadın — A hain, ben sana evde ciyak ciyak bağırıyorum da yine makbule geçmiyor!...

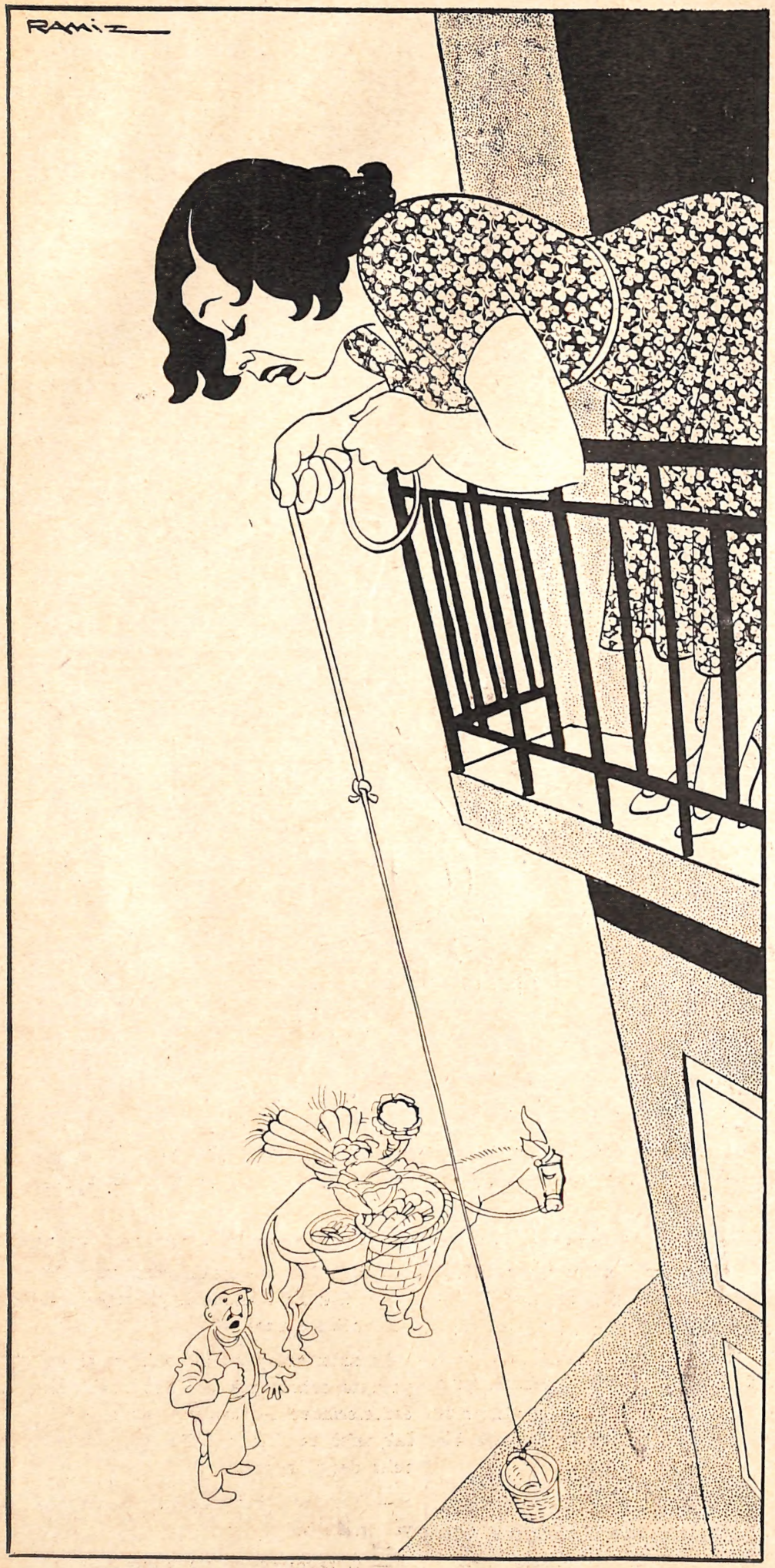

Zerzevatçı — Yirmi beşten on para aşağı olmaz...

Bayan — Haydi haydi, bu ağızları Beyoğlu mağazalarında da dinliyoruz!..

FIKRA

Bir Delil

(C. K.) ucuz bir spor otomobili satın almış, karısını içine bindirerek Şişli taraflarında bir akşam gezintisine çıkmıştı.

(C. K.) henüz acemi idi. Ömründe üçüncü defa olarak direksiyona oturuyordu. Fakat bunun ehemmiyeti yoktu. Tenha bir yerde mutedil bir süratle giderse hiç bir kaza çıkmasına imkân yoktu. Fakat hava güzel olduğu için cadde o akşam kalabalıktı.

Otomobilin sarhoş gibi iki yana yalpa vurarak karşıdan geldiğini görenler etrafa kaçışıyorlar fakat (C. K.) halkı bukadar uyanık görmekten memnun olarak arabasını sürmekte devam ediyordu.

Birdenbire kulağıma bir düdük sesi geldi. Başını çevirince bir polisin kendisine dur işareti verdiğini gördü.

(C. K.) biraz daha usta bir şoför olsaydı muhakkak kaçacaktı. Fakat yanlışklıla birini ezmekten korktu ve durdu.

Yalnız polis arabaya yaklaşıncıya kadar karısına şu talimatı verdi:

— Aman bir oyun oynıyacağım. Bana yardım et. Hilemi meydana çıkarmamak için bütün zekânı sarfet.

Polis gelmişti:

—Arabanız niçin yalpa yapıyor, dedi, sakın içmiş olmıyasınız?

(C. K.) zeki bir tebessümle cevap verdi;

— Ağzımı koklıyabilirsiniz.. Hem öyle olsa yalpayı ben vururdum araba değil..

— Şoför vesikanız var mı?

(C. K.) bir iki kere yutkundu:

—Hayır... Maalesef yok..

— O halde ne hakla otomobil kullanıyorsunuz?

— Arzedeyim. Karım ötedenberi sinirlerinden rahatsızdır. Hastalık birdenbire ziyadeleşti, kendisini bir sinir hastanesine götürmem icap etti. Gecikirsem bir kaza yapmasından korktum.

Polis yan gözle kadına baktı ve yavaşça:

— Yani çıldırdı mı demek istiyorsunuz? dedi.

— Evet, maalesef... Allah kimseye vermesin...

Polis buna pek inanmamıştı::

— Bayan, kocanızın sözü doğru mu? dedi.

Kadın hemen cevap verdi:

— Şüphe mi var? Eğer çıldırmış olmasaydım böyle adama canımı emniyet edip onun idare ettiği otomobille sokağa çıkar mıydım?

Yeni mebuslarımızdan sivil amiral Abidin Daver!..

Vücudünün bu resime sığmıyan parçalarını 15 inci sayfamızda bulacaksınız.

Haftanın Anketi :

Meclis Kapısında

MECLİSİN açıldığı gün, bir mebus dostumla, geniş kapıdan girebilmek saadetini tadacaktım. Eski arkadaşım, Sadri Ertem bana böyle bir vaidde bulunmuştu. Dediği saatte kendisini gördüm, büyük bir tevazu ile bana kolunu verdi, Meclise doğru yürüdük. Tam kapıdan gireceğimiz sırada bir memur beni nezaketle selâmlıyarak:

— Yanınızdaki zat kimdir?

Dedi. Anlaşılan, beni iriyarı, onu ufak tefek bulduğu için, mebusluğu bana daha çok yaraştırmıştı. Beni bu memur gibi telâkki eden birkaç zatın intihabat komisyonunda bulunmadığıma üzülerek, kendisine cevap verdim:

— Mebustur..

Memur, o zaman bana dikkatle baktı:

— O halde siz kimsiniz?

Biraz evvel bir mebusu takdim etmenin verdiği gizli bir gururla konuşurken, birdenbire delinmiş bir balon gibi boşaldığımı hissettim. Âdeta kekeler gibi:

— Şey.. Ben de onun arkadaşıyım, ilk müzakeratı dinlemiye gidiyorum..

Diyecek oldum. Memur, nazik olmakla beraber, biraz da ders verir gibi bir eda ile bana:

— O halde öteki kapıdan gireceksiniz.

Diye yol gösterdi. Sadri Ertemin yüzüne bakacak oldum, «Ne yapalım? dedi, kaide böyle imiş.. Ben de ilk defa giriyorum, seni de beraber alırım sanmıştım, bir hata oldu... Kusura bakmazsın, kardeşim!» O Meclise girdi, ben de kapının önünde kaldım..

Fakat müzakereleri takibe karar vermiş olduğum için, oradan, memurun gösterdiği kapıya doğru yürüdüm,. İçeri gireceğim sırada başka bir memur:

— Duhuliye kartınızı görebilir miyim?

Diye karşımda durdu. Duhuliye kartı mı? Sahiden, aklıma böyle bir şey geliyor... Fakat kimden almalı? Memur imdadıma yetişti:

— Tanıdığımız bir mebus yok mu? Gider istersiniz.

Kendi kendime düşündüm: Nice dostlar, geniş kapıdan kollarını sallıyarak rahatça Meclise girerken, ben yalnız müzakereleri dinlemek üzere dar kapıdan geçmek için onların bir kartına muhtaçtım... Ne çare, kabahat bende, belli başlı bir muharrir olmıya çalışacağım yerde, kerli ferli bir mebus olmıya uğraşaydım böyle iki kapı arasında sıkışıp kalmazdım.

Birdenbire gözlerim Kemalettin Kâmi'yi gördü, hemen yanına koştum:

— Nasılsın dostum?

Beni görür görmez yüzü tatlı bir gülüşle parladı:

— Sen misin kardeşim? Allah bu seçimden razı olsun, demek sık sık görüşeceğiz..

— Kısmet olursa!

— E, bakalım, sen nereden seçildin?

Aksiliğe bakın ki, şair dostum da, deminki memur gibi, beni mebus sanmıştı. Sukutu hayale uğratmamak için:

— Neresi olduğunu kat'î bilmiyorum, şimdi öğreneceğim!

Diyerek yanından ayrıldım. Beni mebus zannetmek suretile büyük bir iltifatta bulunan eski dostumdan duhuliye kartı istemek, bana âdeta acı bir lâtife geliyordu.

Çok şükür, karşıdan Aka Gündüz göründü. Ondan pekâlâ bir kart istiyebilirdim. Fakat o da beni görünce hasretle, hararetle boynuma sarıldı:

— Arkadaş, dedi, bugün seni Meclisin dışında mı görecektim? Lâkin bekle, görürsün, aradan uzun zaman geçmeden kendini aramızda bulacaksın. Söyle, ne istiyorsun?

— Bir duhuliye kartı..

— Duhuliye kartı mı? Hayır, hayır... Ben seni ancak benimle yanyana Meclise girerken görmek isterim.. Sana böyle bir kart vermek, sana azap vermekle birdir... Ben buna tahammül edemem!

Ne yapalım? Arkadaşın fazla rikkatli-

Hasis

H. L. hesabını bilir, lüzumsuz, hattâ lüzumlu masraflara kapılmaz bir adamdı.

Bir gün Balkan seyahatine çıktı. Atinada bir otele indi, sokağa nazır bir oda tuttu. Odanın manzarası yolunda idi. Pencereden meydanın kocaman saati görünüyordu.

H. L. odaya eşyasını yerleştirir yerleştirmez hemen sokağa fırladı, önüne ilk çıkan saatçiye saatini sattı.

Çünkü artık saate ihtiyacı kalmamıştı.

Liste meselesi

— Artık sizi lokantada göremez oldum..

— Ne yapayim? Listeyi görmiye tahammül edemiyorum da!

— Anlamadım?

— Beyin haşlamasını okuyunca başımdan aşağı kaynar sular dökülüyor, ciğer kebabını görünce tâ içimden bir yanık kokusu duyuyorum, imambayıldı ile karşılaşınca hemen sırtüstü düşeceğim geliyor...

— Geçmiş olsun, bu hastalık ne zamandanberi başladı?

— İntihap listesinde adımı görmediğim gündenberi!

Sıhhatı umumiye namına

— Ben mebus olsam, sıhhatı umumiye namına, mebusluğun kaydihayat şartı ile devam etmesini talep ederim..

— Neden?

— Her dört senede bir, binlerce vatandaşın, seçilmek gayretile geçirdiği heyecana yürek mi dayanır?

— Şu gazetenin de nesini okursun bilmem ki...

— Ne o, beğenemedin mi? Birçok vilâyetlerden daha fazla mebus çıkardı!...

sinden de insana fayda gelmiyor.. O halde Naşit Hakkıya başvururum. İşte, kendisi de dış kapıdan giriyor.. Yaklaştım:

— Bana bir kart..

— Alay mı ediyorsun? Ne kartı?

— Müzakereleri dinlemek için bir duhuliye kartı.

Ricamın ciddî olduğunu anlayınca gözleri doldu:

— Sen ne diyorsun birader, senin gibi biz de kartlık olduk.

Bilmeden yarasına tuz ektiğim için sıkılmıştım, özür diliyerek yanından ayrıldım. Bereket versin, o sırada Reşat Nuri Güntekin Meclise giriyordu, meramımı kolaylıkla anlatarak bir kart almıya ve bu suretle dinleyiciler arasına dalmıya muvaffak oldum.

Kulak misafiri

Okumak bilmiyen konferansçı

İskelenin bekleme odasında vapur bekliyordum. Bir aralık sigara paketimi almak için elimi cebime sokmuştum. Henüz açılmamış bir zarf çıktı. Üzerinde resmî bir devlet dairesinin damgası vardı. Zarfı yırttım. Fakat içinden çıkan kâğıdı kim okuyacak? Okunmayınca da içim rahat etmiyor. Ya içinde ehemmiyetli bir şey varsa.

Karşımda temiz kıyafetli bir genç kitap okuyor. Kıyafetine ve saçlarına nazaran bir şair.

Nezaketle: — Affedersiniz beyefendi oğlum, diyorum, şu tezkereyi okumak lûtfunda bulunur musunuz?

Genç kâğıdı alıyor ve okuyor. Ehemmiyetli bir şey değil,. Hayır müesseselerinden biri benden bir konferans istiyor.

Teşekkür ettikten sonra mektubu tekrar katlıyor ve cebime koyuyorum.

Genç, nedense kitabını okumıya devam edememektedir. İkide birde başını kaldırarak yüzüme bakıyor ve nihayet soruyor:

— Siz de beni af buyurun. Sizden bir konferans istiyorlar.

— Evet...

— Hayretimi mucip olan şu ki, siz kâğıdı bana okuttunuz. Zatıâliniz okumak bilmiyor musunuz?

Gülümseyerek cevap veriyorum:

— Biraz biliyorum ama, gözlüğümü kaybettim yavrum.

GÜZEL KADIN

Kolayca bu sualin karşılığı bulunmaz:
Hangi kadına denir dört başı mamur güzel?..
Söyleyim o kadında olmalıdır üç beyaz:
Yüzünün teni, diş, el.

★

Gönül kitabı diyor: Güzeli sevmek mübah,
Her erkek hayalinde başka bir kadın özler.
Fakat bana sorarsan, bulunmalı üç siyah:
Kaşlar, kirpikler, gözler.

★

Saydığım güzeliiğin sahîbi olan kızı
Kime nasip olmuştur dünya yüzünde bulmak?..
Cana yakın odur ki, taşısın üç kırmızı:
Dudak, tırnak ve yanak.

★

«Kadınlar gittikçe güzelleşir.» kim demiş?. .
İğreti mahfazadır üzerlerindeki süs.
Onların vücudunda bulunmalı üç geniş:
Kalçalar, alın, göğüs.

★

Kadınlar kıvrak gerek... Biçimine gelince:
Olmalı Mikel Anj'ın elinden çıkan heykel!
Güzeli seçmek için aramalı üç ince:
Parmak, dudak, sonra... Bel.

★

İsterse boylu olsun, isterse olsun bodur,
Sülün endamlı görür insan gönlünü verse.
Sözümü geri aldım: Dünyada güzel odur,
Gönül kimi severse.

NECDET RÜŞTÜ

— Vay mirim, zatıâliniz Ankarada... Hangi rüzgâr attı böyle?..
— Ne yapayım birader, can tatlı... Sıhhat bozuk, şöyle Meclisin hemen arkasında bir evceğiz tuttum, başım sıkışırsa bütün doktorlar hemen oracıkta!..

Dünya Hali

Dev gibi Almanyanın dinsin diye öfkesi
Bu yıl kurban edildi Çekoslovak ülkesi.

«Karınca kararınca!» diyerek arkasından
Memeli sundu ona Lituvanya bikesi!

Bir acayip çarşıya döndü bugün Avrupa,
Ölmeden satılıyor milletin terekesi..

Evvelce bir şakadan bir kıyamet kopardı,
Küpünü parçalardı hattâ kendi sirkesi;

Şimdi şaka diyorlar kıyamet kopsa bile,
Döndü ortaoynuna bugün harp tehlikesi!

İşi ciddî tutsalar seferber etmek gerek,
Yediden yetmişine kadar hemen herkesi.

Birer silâh deposu haline girdi yurtlar,
Hudutlar boydan boya bir siper şebekesi..

İki buğday tarlası harbe kâfi sebeptir,
Dünyayı yakmak için iki gaz tenekesi!

Müstemleke sahibi olmıyan dert içinde,
Başı belâda kimin varsa müstemlekesi!

Ne acayip zamanda dünyaya gelmişiz ki,
Harp ejderi geziyor yüzünde sulh maskesi!

Sözünü tutanlara şerefsiz denmese de,
Sözünü tutmıyanın yoktur asla lekesi.

Herkeste bir şikâyet, her yerde bir uğultu,
Rahat, huzur ararsan işte kahve peykesi!

Ankara inkılâbın Medinesi olduysa,
Bil ki, ey Çamdeviren, İstanbuldur Mekkesi!

ÇAMDEVİREN

REJİM MESLESİ:

— Ne tuhaf şey, kimi semizlemek için rejime giriyor, kimi de böyle zayıflamak için!..

Unutmuş

Yağmurlu bir gün, polis dairesinin bulunmuş eşya şubesine bir adam müracaat etti:

— Bugün bastonumu tramvayda unuttum.

— Bize baston gelmedi, yalnız şu gördüğün şemsiye var.

— Zararı yo, bastonu şemsiye ile değiştirmiye razıyım!

Ne yapacak

— Gördün mü, seninki bu sefer seçilememiş.

— Ben de ona yanıyorum.. Elinden başka iş gelmez.. Bilmem ne yapacak?

ESKİ MAHALLENİN YENİ ZORBASI:

Almanya — Heeeeyt, var mı bana yan bakan.... Moruk, Lehli cariyeyi yahut Macar odalığı bana vermezse önüme geleni biçer, konağı ateşlerim...

İngiliz — Hanım, bu zorba yine baltayı astı, dur şuna haddini bildireyim...

Fransız — Aman aslanım, onunla uğraşacak eski halin var mı ki... Konağımızda cariye mi yok... İstediklerini verelim belki savuşur!..

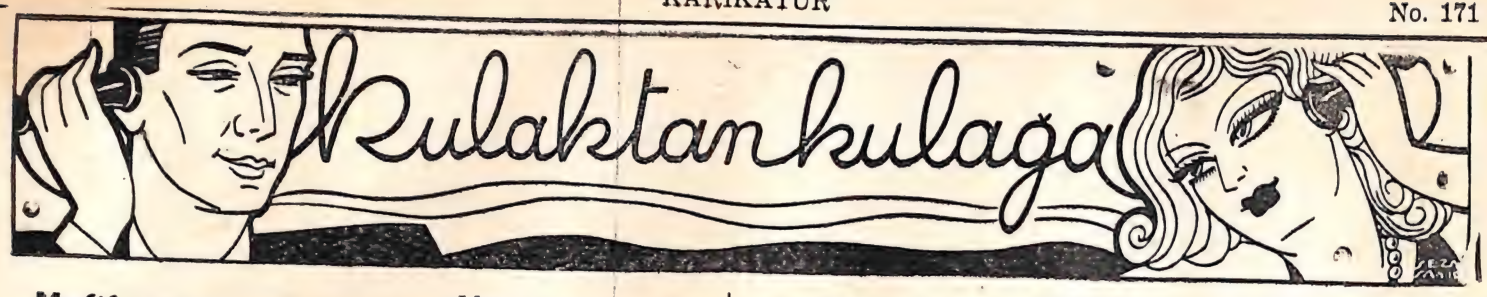

Hafif yemek

Doktor hastasını muayene ettikten sonra:

— Sizin mideniz adamakıllı hasta, dedi, bir zaman hiç bir şey yemiyeceksiniz.

Hasta birdenbire helecanlandı:

— Aman doktor... Bunun imkânı yok..

— O halde çok hafif yiyeceksiniz.

— Öyle yapayım bari..

— Siz ne iş görürsünüz?

— Ben cambazhanede numara yaparım. Sanatım ağzıma kılıç sokmaktır. İyi olunca kadar ufak bir ekmek bıçağını sokayım bari..

Himayei hayvanat

Bir iş için Himayei hayvanat cemiyeti reisini görmiye gitmek lâzım gelmişti. Kapıyı açan hizmetçiye sordum:

— Bay evde mi?

— Hayır efendim..

—Vah vah... Çok uzak yerden geldim de... Acaba ne zaman eve döner?

— Herhalde çok geç döner. Çünkü ava gitti.

Yağmurda

Sıkı bir yağmur altında sokaktan geçerken bahçe meraklısı bir dosta rasladım. Benim gibi o da hem koşuyor, hem söyleniyordu.

Arkasından seslendim:

— Benim gibi dikili ağacı olmıyan bir insan için yağmur felâkettir ama, senin neye kızdığını anlıyamıyorum. Çünkü sen bahçe meraklısı bir adamsın.

O cevap verdi:

— Öğleye kadar kuyudan su çektim, bahçe suladım. Ve tabiatile canım çıktı. Tam ben işimi bitirdikten sonra yağmurun başlamasına nasıl tutulmam?

Utanmak

Bir manifatura mağazasında güzel bir genç kıza ipekli gömlekler çıkartmıştı.

Bir aralık konuşmıya başladılar;

— Siz galiba iyi bir ailenin kızısınız?

— Evet efendim... Çok iyi anladınız.

— Terbiyenize çok ihtimam etmişler.

— O da doğru efendim.. .

— Tahsiliniz de yolunda..

— Teveccühünüz efendim..

— Tezgâhtarlığa herhalde pek yakın zamanlarda başlamış olacaksınız.

— Acemiliğimden mi anladınız efendim?

— Hayır çocuğum... Gömleklerin fiatlarını söylerken kızarıyorsunuz da..

Tehdide karşı

Karı koca arasında yine hiç yoktan bir kavga çıkmıştı. Kadın bağırıp çağırıyor, erkek bu sahnelere alışkın olğunu gösteren bir kayıtsızlıkla gazetesini okuyordu.

Kadîn büsbütün kızdı:

— Ben artık bıktım senden, dedi, şimdi eşyamı toplayıp annemin evine gidiyorum.

Erkek başını çevirmeden cevap verdi:

— Vallâhi orası senin bileceğin şey..

— Peki ama ben gidersem sen tek başına ne yapacağını biliyor musun?

— Biliyorum elbette.

— Ne yapacaksın?

— Bir hayli tasarruf.

— Demek arkamdan söylemediğini bırakmadı?
— Bıraktı. Aptal, sersem ve yalancı olduğunu söylemedi!.

Yeni asır

İhtiyar arkadaşlardan biri söylüyordu:

— Amma acayip asırda yaşıyoruz.. Kitapsız ders, telsiz telgraf, nikotinsiz sigara, kafeinsiz kahve..

Öteki içini çekti:

— Parasız çantayı da ilâve etmeyi unutma..

Tamir

Eski arkadaşım hayli marifetlidir. Geçen gün sordum:

—Birkaç gündenberi ortalarda görünmüyorsun?

— Evde duvarları kâğıtlamakla meşgulüm, dedi.

Zavallı arkadaşın evi eskilikten bir harabe haline gelmiştir. Gülümseyerek şaka ettim:

— Vay, senin bu türlü süslere merakın var mıydı?

— Süs için değil.. Duvarları sağlamlaştırıyor da..

Nereden anlamış

İki genç kadın aralarında konuşuyorlardı:

— Bayan (C.) in ressam (F.) ye yaptırdığı resim, tıpkısı tıpkısına kendine benzemiş..

— Gördün mü?

— Hayır.

— O halde nereden anladın?

— Kimseye göstermemek istemesinden...

Afacan

Afacanın annesi bir erkek çocuk doğurmuştu.

Akşam üstü Afacan mektepten gelince hizmetçi ona müjdeyi verdi:

— Annen bugün çarşıdan bir çocuk satın aldı. Güzel güzel oynarsın.

Afacan dudak büktü:

— Modeli kopya ettikten sonra çocuğu yine geri verir.

Papağan

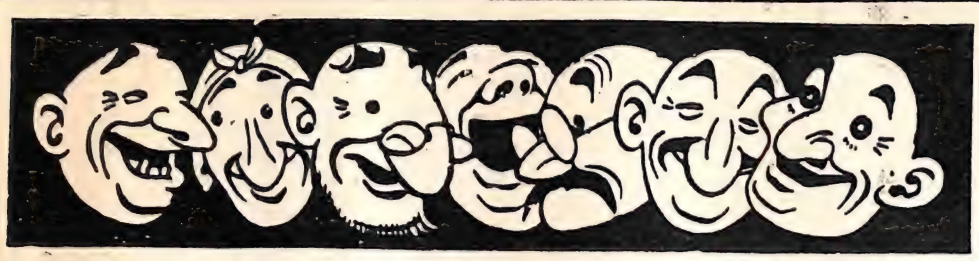

ALTIN TAKIMLAR

BOĞAZİÇİNDEKİ muhteşem yalısında, Mısırlı Zülkefil paşa, servetine, şöhretine lâyık bir ziyafet veriyordu. Geniş fıstık ağaçlarının yelpazelediği büyük taraçada, elli kişilik, zengin bir sofra kurulmuştu. Yazı İstanbulda geçirmiye karar veren Mısırlı paşa, ilk ziyafetinde, gözleri kamaştırmıya muvaffak olduğu için haklı bir gurur duyuyordu.

Büyük taraçanın sağ tarafında şehrin en güzel orkestrası, sol tarafında da en seçkin bir incesaz takımı, paşanın davetine azametli bir ahenk vermedeydi.

İçkiler kıymetli billûr kadehlerin içinde sunuluyor, yemekler antika tabakların içinde yeniliyordu. Peçeteler ipekten, çatal, bıçak takımları altındandı. Sofranın üstündeki sermaye ile orta halli bir banka kurmak işten bile değildi.

Paşa davetlilerin pek azını tanıyordu. Yalnız tanıdıklarını çağırmakla servetinin heybetini gösteremiyeceğini düşünen Mısırlı zengin, kâhyasından, tanımadıklarının da davet edilmesini istemişti. Kâhya, paşayı memnun bırakmak için, civar yalılarda oturan, giyiniş kuşanışı, konuşup dinleyişi yolunda, on, on beş aileye davet mektubu yollamış, bu akşamki zarif meclisi hazırlamıştı.

Güzel bayanlar, kibar baylar arasında, o yaz, Boğaziçinde ökse kurmıya gelmiş iki mahir avcı vardı: Salamonla Yervant. Henüz polis dosyasına kaydı düşmemiş olan bu iki yankesici, paşanın davetini kaçırmamaş, sofrada karşılıklı birer koltuk işgal etmişti. Polisin tanımadığı bu iki meslektaş, biribirlerini, pek güzel tanıyorlardı.

Sofrada herkes Mısırlı paşanın kibarlığını, boyunbağının güzelliğini, pırlanta iğnesinin büyüklüğünü methetmekle bitiremiyor, her biri yalıya, ziyafete, sohbete dair ezbere kasideler okuyurdu. Yemekle içkinin, lâkırdı ile gülüşün karıştığı sırada Salamonla Yervant, nereden neyi vuracaklarını şaşırmışlardı:

Zengin yalı sahibi, masanın öbür ucunda idi. Yanına gidip çarpmak imkânı yoktu. Sofradaki kadın ve erkekler, yakın yerden geldikleri için, herhalde cüzdanlarını boş getirmiş olacaklardı. Sonra, cüzdanların hiç biri, sofradaki bir altın kaşığın, bir altın bıçağın ağırlığında kıymet taşımıyordu. En iyisi bu takımlardan birini cebine indirmekti. Fakat nasıl? Sofra okadar kalabalıktı ve herkes altın takımlarla okadar meşguldu ki..

Bir aralık Salamonun gözleri Yervanta gitti. Yervant, yanındaki kadını güldürmekten katıltıyordu. Onun boşuna maskaralık etmiyeceğini bilen Salamon, gözlerini dört açtı, açtığına da iyi etti. Çünkü Yervant kadının kahkahadan gözleri yumulurken, kendisinin değil, kadının önündeki çatalla kaşığı süratle cebine indirmişti. Salamonun tepesi attı. Bu kalabalık sofrada Yervant maharetini göstersin de kendisi aptal gibi kolu bağlı kalsın... İşte buna tahammül edemezdi.

Hemen ayağa kalktı, yalının zengin sahibine hitap ederek:

— Paşa hazretleri, dedi, bu güzel davetinizle bize büyük bir saadet verdiniz.. Görülüyor ki, herkes emsalsiz bir neşe içindedir. Ben bu neşeye biraz daha taze kahkaha katmak için bazı hünerler yapacağım, el hünerleri.. Müsaade buyurur musunuz?

Paşa, hokkabazlığa pek meraklı idi. Salamonun bu teklifine çok sevindi:

— Teşekkürle..

Dedi. Salamon, müsaadeyi aldıktan sonra, sofradakilere döndü:

— Dikkat ediniz.

Herkes, bu tanımadıkları hokkabazın hünerini görmek için göz kesilmişti. Salamon, sofradan bir altın çatalla kaşık aldı:

— İşte bir çatalla bir kaşık... Görüyorsunuz, iyice bakınız, üstünde paşanın arması var, altındır. Değişmesinin ihtimali yoktur... Ben bunu işte şu cebime koyuyorum... Dikkat: Bir, iki, üç... Çatalla kaşık kayboldu. Acaba nerede?

Salondakileri, büyülü gözlerile bir bir süzdükten sonra, nihayet Yervantın üzerinde durdu. Gözlerini onun gözlerine dikerek;

— İç cebinizi yoklayın... Göreceksiniz ki, benim cebimden kaybolan altın kaşıkla çatal sizin cebinizdedir.

Dedi. Davetlilerin hayran bakışları altında şaşıran Yervant, cebindeki çatalla kaşığı çıkarıp, masaya koymıya mecbur oldu.

Yemek bittiği zaman Salamon, hünerine hayran olan davetlilerin alkışları arasında, cebindekilerle beraber, taraçadan da, yalıdan da, bahçeden de uzaklaşmış, gitmişti.

Kurbağa

Kadın — Yemeğin tuzunu koymayı unutma sakın..
Erkek — Hacet var mı ya? Eti zaten çok tuzluya almıştım!..

Vefasız

Otel garsonu, oda hizmetçisine çıkıştı;

— Sen artık beni ihmal ediyorsun, otelin kâtibi ile ahbaplığı ilerletiyorsun..

— Ne yapayım? Altı haftadanberi daktiloluk öğreniyorum, bunun için kendime denk bir âşık seçmek mecburiyetindeyim!

PENCEREDEN PENCEREYE

YERYÜZÜNDEKİ beş kıtadan birinde, sevimli bir köy, rahat bir ömür sürüyordu. Köylü, halinden oldukça memnundu. Davarını güdüyor, tarlasını ekiyor, meyvasını devşiriyor, gül gibi yaşıyordu. Bir gün bu köyden geçen bir yolcu, onlara büyük bir haber verdi:

— Devlet merkezinde büyük bir ihtilâl oldu, hükûmetin şekli değişti, başa liberal kapitalistler geçti, bunların şefi de Teraz Meraz adında bir babayiğittir.

Köylüler meraka düşmüştü:

— Teraz Merazı anladık ama, liberal kapitalist ne oluyor?

— Onu ben de bilmiyorum!

Yolcu, arabasını çekti, gitti. Fakat köylüleri derin bir düşünme almıştı: Liberal kapitalistin mânası nedir? Bunlar ne iş görecek? Bu değişiklikten sonra domuzlar daha fazla mı doğuracak, şaraplar daha tatlı mı olacak? İşte bir türlü bunu halledemiyorlardı.

Nihayet köy mümessilini hükûmet merkezine göndermiye karar verdiler. Mümessil, merkeze gidecek, Teraz Merazı görecek, bizzat ondan bu işin esası hakkında malûmat alacaktı.

Köylülerin vekili, bir sabah, katırına bindi. Akşam üstü istasyona ulaştı. Oradan da ilk kalkan trene atlıyarak ertesi sabah, hükûmet merkezinde indi.

Şimdiye kadar büyük şehir görmemişti. Caddeler arı kovanı gibi işliyor, otomobiller, otobüsler, tramvaylar biribiri ardınca mekik dokuyordu. Bununla beraber şaşırmadı. Önüne kim rasgelirse Teraz Merazın oturduğu sarayı sordu, döne dolaşa istediği yeri buldu. Kapıdaki polise, jandarmaya, zabite, mutlaka liberal kapitalist şefini göreceğini söyledi. Teraz Meraza haber verdiler. O da bu ziyaretçiyi kabul etti.

Köylü mümessil, ziyaretinin sebebini söyledi. Asık yüzlü, çatık kaşlı babayiğit şef, onun, uzun uzadıya içtimaî nazariyelerden, iktısadî faraziyelerden bir şey anlamıyacağını bir bakışta farketti. Fakat onu cevapsız bırakmak, ona yeni ihtilâlin ilerdeki feyzine dair bir kanaat vermemek de doğru değildi. Köylüyü köyüne büyük bir imanla döndürmek lâzımdı. Ona, yapacağı işleri nasıl bir hamlede anlatabilirdi?

Başında bir şimşek çaktı, bu şimşeğin aydınlığı ile aradığı kolaylığı buldu. Köylülerin vekilini kolundan tutarak sağdaki büyük pencerenin önüne götürdü. Köylüye pencereden dışarısını göstererek:

— Ne görüyorsun?

Diye sordu. Köylü cevap verdi:

— Birçok adam, birçok otomobil..

Gerçekten saray, şehrin meydanına bakıyordu, ve meydanda bir hayli otomobil ve tabiatile bir hayli otomobil sahibi vardı.

— Bizim oğlan beş, altı lisanı bülbül gibi konuşuyor amma, evde anlıyan yok..
— Ne lisanından, Rusça mı, İngilizce mi, Japonca mı?
— Hayır, sahne Türkçesi, radyo Türkçesi, konferans Türkçesi, sinema Türkçesi!..

Bu parçalar, üstadın yedinci sayfadaki çerçeveye sığmıyan kısımlarıdır!..

— İşte, dedi, bütün halk böyle olacak!

Sonra, köylüyü yine kolundan tutarak, öteki pencerenin önüne götürdü:

— Ne görüyorsun?

— Büyük bir asfalt yol, geniş bir orman...

— İşte bütün yurt böyle olacak..

Ve Teraz Meraz ilâve etti:

— Liberal kapitalizm bu demektir, anladın mı?

— Anladım.

Köylü, meşhur ihtilâlciye veda ederek hemen köyüne döndü, evine girdi. Onun dönüşünü haber alan köylüler, işini, gücünü bırakarak, ziyaretine koştular. Hepsi telâşla soruyordu:

— Liberal kapitalist neymiş, öğrendin mi?

— Öğrendim... Hem de kolayca.

— Bize de anlatır mısın?

— Hay hay...

Köylülerin hepsini, ilk önce, odanın sağ penceresine götürdü:

— Ne görüyorsunuz?

— Sakat bir adam..

— İşte bütün halk böyle olacak.

Sahiden, o sırada yoldan bir harp malûlü geçiyordu. Sonra köylüleri sol pencerenin önünde topladı:

— Ne görüyorsunuz?

— Köyün mezarlığı...

— İşte bütün yurt böyle olacak.

Ve meşhur ihtilâlciden gördüğü tavrı takınarak sözünü kesti:

— İşte liberal kapitalizm bu demektir, anladınız mı?

İspinoz

Yeni zengin

Ressam Çallı İbrahime, yeni zengin, bir manzara tablosu ısmarlamıştı. Ressam çalıştı, güzel bir eser meydana getirdi, sipariş eden yeni zengine götürerek gösterdi. Adam, yüzünü buruşturdu:

— İyi ama, eksiği çok..

— Neden?

— Öndeki ağacın yukarı dalları görünmüyor, köy minaresinin baş tarafı levhanın dışında kalmış, sağdaki ineğin kuyruğu resime sığmamış... Beş, on kuruşluk kumaş ekliyerek söylediğim noksanları ilâve ederseniz o zaman resim tamam olacak.

Sağlık olsun

— Mebus listesinde seni görmedim, çok üzüldüm..

— Sağlık olsun, daha bir ümidim var.

— Gelecek mebus listesinde mi?

— Hayır, önümüzdeki piyango listesinde!

Çok hazin

— Nurullah Ataç, şu «Yazık oldu Süleyman efendiye» şiirini çok hazin buluyor, sen ne diyorsun?

— Hakkı var, hakikaten çok hazin..

— Şiir mi?

— Şiirden ziyade, son devirde, bunun kadar olsun şiir yazılamaması!

— Doktor nabzın çok çabuk atıyor dedi..

— Ben sana her zaman aceleci olduğunu söylemez miydim?!..

İFLÂSTAN SONRA

Aşk, Heyecan ve İhtiras Romanı

— 4 —

Fakat vakit hissini bukadar kaybetmesi hiç vaki değildi.

Tenhalaşmış bahçede gözlerile kocasını aradı. yoktu. Onu ayrıldığı zamandanberi bir yerde gördüğünü hatırlamıyordu Olsa mutlaka biribirlerine tesadüf ederlerdi. Nede olsa bu bir ev bahçesi idi.

Leylâ etrafına bakınırken hafifçe sallandığını hissetti. Bu, belki yorgunluğun belki de arasıra misafirlerine ikram yapmak için büfeye uğradıkça dudaklarına dokundurduğu şampanyanın tesiri idi.

Kendi kendine:

— Acaba uyudu mu? Diyordu. Herhalde benden ayrıldıktan sonra içti, biraz uzanmak için odaya çıktı ve uyuyup kaldı.

Leylâ terastan geçti. İçerde vestiyer haline gelmiş koridoru dolaştı; başı dönmekte devam ettiği için arasıra merdivenin kollarını tutarak yukarı çıktı ve karşı kapıya doğruldu. Burası yatak odası idi. Ferit yoktu. Fazla olarak buraya bir insan girdiğine dair bir alâmet de sezilmiyordu.

Sarhoşluk birdenbire Leylânın kafasına çılgın bir fikir soktu:

— Sakın bu gece Ferit beni buradaki kadınlardan birile aldatmıya kalkmasın?. Ferit eskiden çapkındı. Benimle evlendikten sonra çok şükür bir vukuatı olmadı. Fakat ne olsa erkektir. İhtimal bu kalabalığın içinde eskiden tanıdığı bir kadına rasgeldi ve doğru dürüst konuşurlarken...

Leylâ bu şüphedeki haksızlığı hissetmekle beraber, bir türlü kendini kurtaramıyor, kalbi bir mengene içinde sıkılmış gibi oradan oraya dolaşıyordu. Etrafın şüphesini uyandırmaktan korkmasa koşacaktı da...

Bir aralık ayrılacakları sırada tango oynadıkları yerden geçiyordu. Zihninde birdenbire bir cümle canlandı::

— Haydi Leylâ. Bir kere daha dans edelim.

Ferit bu sözleri kulağının dibinde tekrarlıyormuş gibi sesini âdeta duyuyordu.

«Bir kere daha dans edelim» bu ne demekti? Niçin bir kere daha... Bunda âdeta «Son bir kere daha» gibi bir mâna vardı.

Kendi kendine:

— Çocuk olma Leylâ, diyordu, gece eğlenceleri sonunda daima sinirler gevşer, insana türlü evham musallat olur. Biliyorsun ki, bu da öteki münasebetsiz kadın şüphesi nevinden bir şüphe... Fakat Ferit nerede?

Odalardan birinin kapalı perdeleri kenarından hafif bir ışık gördü. Burası Feridin odası idi.

Kocası odanın sımsıkı kapalı perdeleri arasında neyle meşgul olabilirdi acaba?

Leylânın içini garip, mânasını tahlil edemediği bir his kaplamıştı. Bir anda kafasına saplanan milyonlarca «Acaba» beynini oyuyor gibiydi..

Ayaklarının titrediğini, kalbinin hızla çarpmakta olduğunu hissediyor, fakat bir karar veremiyor, ilerliyemiyordu. Ferit kendisine ihanet edebilir miydi? Leylâ bunu hiç düşünmemişti. İlk defa bu şüphe içini sarıyordu. Bir iskandala meydan vermeden nasıl sıyrılacağını düşünmek istiyordu. Fakat hisleri, ona bir saniye bile düşünme imkânı vermiyordu.

Haykırmak, yırtınmak ihtiyacını duydu. Dudaklarını kanatırcasına dişleri arasına aldı. Başını avuçları arasında sıktı, saçlarını çekti.

— Leylâ, kendine gel.. Bu yaptıkların çocukça bir vehimden başka bir şey değildir. Haydi, yürü ve oda kapısını aç... Orada göreceğin manzara..

İşte sinir ihtilâcı yine başlamıştı. Leylâ, kendi kendine «Orada göreceğin manzara hiç de düşündüğün gibi olmıyacak» diyecekti. Fakat diyemiyordu. Korkunç bir his vardı içinde..

Ya kocasının daima ıztırabını saklamak için yüzüne zoraki bir masumiyet maskesi takarak verdiği nasihatler.. Hatırlıyordu.

Ferit para münakaşasından sonra şöyle demişti: «Peki Leylâ, mademki bu seni rahatsız ediyor. Sana bir daha paradan bahsetmiyeceğim. Ve her istediğini münakaşasız yapacağım. Bugün mücevherlerine ilâve edilecek nadide bir pırlanta yüzük, yarın bir köşk, öbürgün bir yat istiyebilirsin benden. Hayatımızı istediğin tarzda davetler, eğlencelerle doldurabiliriz. Yalnız bu gidişle bir gün kesemizin dibini göreceğiz. İşte o gün... O gün ne olacağını ben de bilmiyorum.»

Ferit, bunları ikinci defa hatırlattığı vakit Leylâ:

— Kesenin dibini görmek vaziyetine geldik mi?

Diye sormuştu, Ferit, derhal cevap vermişti:

— Hayır..

Leylâ, bu «Hayır» ın mânasını şimdi daha iyi anlıyordu. O andaki Feridin yüzü gözünün önünde canlanıvermişti. Yalan söyliyen, fakat bu yalanı bir intikam alır gibi kendi hayatını istihkar ederek gizliyen bir insan yüzü idi Feridin yüzü. Onu Leylâ şimdi anlıyordu. Bu hislerin, bu dokunuşların açıkça mânası, Feridin perdeleri inik odanın içinde gözlerini kapatmış bir halde bulunduğu idi.

Onun son cümlesi de çok manidardı. «Bir kere daha dans edelim.»

Leylâ, gözlerinin kararmakta olduğunu, koridorun sonsuz bir boşluğa yuvarlanmak üzere cehennemî bir süratle döndüğünü hissetti. Oracıkta yıkılıverecekti. Bir ses kulaklarında çınladı ve bir kol onu omuzlarından yakaladı:

— Leylâ hanım, rahatsız mısınız yoksa.

Bu, Adil idi.

Genç kadın cevap verecek vaziyette değildi. Ağırlaşan vücudünü Adilin kollarına bıraktı.

— Biraz hava almanız lâzım.. bahçeye çıksak.

— . . . . .

— Aman bir bahçeyi görseniz, bir âlem...

— . . . . .

— Yok.. ışıklar tamamile ağarmadan uyumak yok.. Sabah ışıklarının letafetini görmeden uyumıyalım... Bu eğlencenin en güzel sürprizi bu olacak..

Adil, Leylâyı yavaş yavaş yürütüyordu.

— Sabahın ılık rüzgârı insana daima yaşamak hissini veriyor. Bir aşk nefesi gibi ruhu gıcıklıyan bu rüzgâr, fânilerin en muhtaç olduğumuz bir gıdadır.

Leylâ Adile:

— Ferit, Ferit nerede? Onun odasına gidelim.

Demek istiyor, fakat boğazını sıkan kıskaçlardan kendini kurtaramıyordu.

Hafif bir rüzgâr esiyordu. Davetlilerin bir kısmı hâlâ eğleniyor, geziniyorlardı. Adil ile Leylâ bir kanapede yanyana oturmuşlardı. Adil, Leylânın fenalaşmış olduğunu görüyordu. Onu odasına götürmeyi düşünürken Leylâ:

— Adil bey..

Dedi, yutkundu. Parmakları ile boğa-

zını uğuşturdu. Kesik kesik cümlelerle devam etti:

— Feridin odasına gidiniz... Ne yapıyor orada..

Adil, kahkahalarla gülerek:

— Sızmış mıdır dersiniz?

Leylânım gözlerinden iki damla yaş yuvarlandı.

— Bana haber getir..

Adil, Leylânım durgun, gayri tabiî halini beğenmiyordu.

— Yoksa Feride mi üzüldünüz Leylâ hanım?

— Saatlerdir meydanda yok.

— Uyumuştur.

Leylâ yüzünü ellerile kapadı:

— Ferit ile anlaşamıyoruz Adil.. Bilmiyorum, anlamıyorum..

— O, hayatından memnun... Sizin için hiç bir fedakârlıktan çekinmiyor.

— Bunu biliyorum.. biliyorum. Her ne bahasına olursa olsun fedakârlığını esirgemiyor.

— Ve bu ona sonsuz saadet veriyor Leylâ hanım.. O geceyi, onunla ilk buluştuğunuz geceyi hiç unutmuyorum. Durmadan dans ediyordunuz.

— Size rica ediyorum, onun odasına bakınız..

Adil, ayağa kalktı. Ağır ağır yürüdü. Gözleri gayri ihtiyarî Feridin hafif bir ışık sızan odasına kaydı. Orada beklenmiyen, korkunç bir manzara ile karşılaşacak gibi bir his gelmişti içine. Adil, Feridin Leylâ ile mesut olmadığını biliyordu. Leylânın çılgınca israfını görüyor, içten içe üzülüyordu. Her eğlencede her gezinti ve davetlerde Feridin daima bir gölge gibi kaldığını farkediyordu.

Odanın kapısına gelmişti. İki defa hafif hafif vurdu. Ses yoktu. Kolu çevirdi. Kapı kolayca açılmıştı. Ferit masanın üstüne abanmış bir halde idi. Yaklaştı, elini omuzuna koydu:

— Ferit bey..

Ferit, ağır ağır başını kaldırdı.

— O.. sen misin. Ne var, ne yok?

— Misafirler sizi görmeyince..

Acı acı gülümsedi:

— Beni görmek mi istediler?

Adil, bu sözün mânasını anlıyordu. Leylâ varken kendisini kim ararâı? Zaten eğlencelerde kendileri daima ikinci plânda kalıyorlardı. Davetlileri bir tek şey alâkadar ediyordu. Eğlenmek, çılgınca eğlenmek..

— Niçin görmek istemesinler.. Siz ev sahibi değil misiniz?

Ferit, süratle ayağa kalkmıştı. Adili kolundan tuttu;

— Ben, dedi, hiç bir şeyin sahibi değilim, anladın mı? Hattâ kendimin bile sahibi değilim..

— Bir şey mi var.. Niçin kendinizi üzüyorsunuz! Bukadar bedbinlik..

Ferit kahkahalarla gülüyordu:

— Kendimi üzmek mi? Otur şöyle Adil... Otur da beni son defa dinle..

— Bırak bu lâfları..

— Evet, bırakıyorum, çok şeyleri bırakıyorum. Yalnız beni dinle..

— Devam edecek —

Sergide

Genç ressamlarımızın Taksimde açtıkları daimî sergiyi merak eden bir taşralı, tablolara hayretle bakıyordu. Çıplak bir kadın resmi önünde biraz durduktan sonra yanındakine:

— Şehirliler, köylüleri beğenmezler ama, onların hesabına da akıl, sır ermez!

Dedi. Öteki merakla sordu:

— Neden?

— Görmüyor musun? Şu kadın, parası ile elbise alacağı yerde, gidiyor, o para ile resmini çıkartıyor.

Kadınlar arasında

— Bizimki listede ismini görmeyince düştü bayıldı..

— Bizimki de aksine... Adını duyar duymaz kendinden geçti!

TEŞBİHTE HÂTÂ OLMAZ

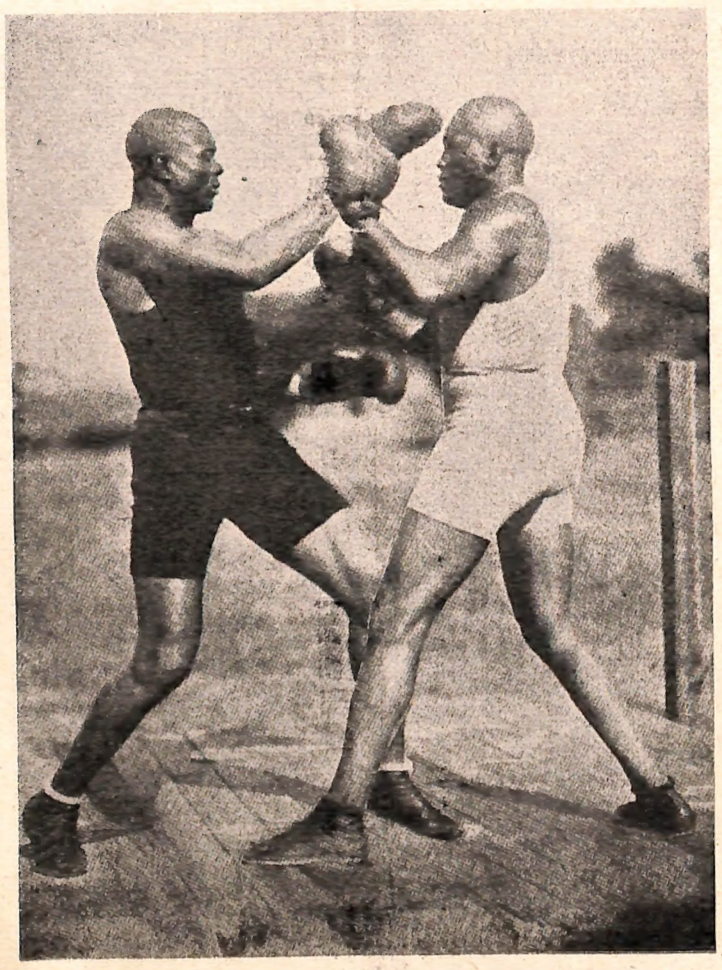

Arap...

... Atları

TARİHTEN ÇİZGİLER:

Meşrutiyetin ilk heyecanlı günlerinde temsil edilen Vatan - Silistre piyesinde meşhur komik Abdi, Abdullah çavuş rolünde.. Abdullah çavuş — İslâm bey yaralandise kıyamet mi kopar?!..

BİR AŞK HATIRASI

Arkadaşımla sinemada bir aşk filimi seyrediyorduk.

Kadınla erkek biribirlerile cilveleşirlerken arkadaş derin bir «Of» çekti.

— Hayrola, dedim, müteessir mi oldun?

O heyecan ile fısıldadı:

— Bir hatıramı canlandırdı dedi... Bir kadının insana «Seni çıldırasıya seviyorum» demesi kadar tatlı şey yok dünyada..

Filimi unutarak sordum:

— Demek bir kadın sana ilânı aşk etti..

— Evet «Seni çıldırasıya seviyorum» dedi..

— Sahi mi söylüyorsun?

— Niçin yalan söyliyeyim?..

Şüphem bir dereceye kadar haklıydı. Çünkü bu arkadaş son derece sakildir. Hattâ bu yüzden evlenememiştir de. Bir kadının ona ilânı aşk etmesi, izah edilecek şey değildir. Fakat dünyada olmıyacak şey yoktur.

— Bu sözü işittiğin zaman ne yaptın?

— Tabiî son derece heyecana düştüm. Kadını öpmek istiyordum.

— Becerebildin mi bari?

— Maalesef imkânı yoktu... Çünkü telefonda söylemişti.

Merhum

Bayan Petrichkovaritchi Limbakavayamabitchi, ağır hasta olan âşıkını ziyarete gitmişti. Güzel kadını kapıda karşılıyan hastabakıcı:

— Bay sizlere ömür!

Dedi. Sevgilinin gözleri yaşlarla doldu;

— Acaba son nefesini benim ismimle mi verdi?

Hastabakıcı tasdik etti:

— Evet, fakat isminizin ancak bir taksiti ile!

— Sen de kendisini sevdiğini söyledin mi?

— Elbette... Durur muyum? «Ben de senin için çıldırıyorum» dedim.

— Ne cevap verdi?

— Affedersiniz... Yanlış numaraya telefon etmişim, dedi.

Sıhhatini Seven RADYOLİN Kullanır

Diş doktoru diyor ki

«İyi bir diş macununda, diş etlerine muzır tesirleri olmıyan antiseptik bir madde bulunmalı, asıl dişleri temizleyici madde, mineleri sıyırmıyacak şekilde hazırlanmış olmalı, içinde hamız olmadıktan başka, ağızdaki humuzları da temizlemek üzere kalevi maddeler ihtiva etmeli ve nihayet koku ve lezzeti nefis olmalıdır.»

Işte Radyolin budur

Sabah, öğle ve akşam yemeklerinden sonra RADYOLİN KULLANINIZ.

Her hangi bir yerde neşeli bir müzik duyarsanız orda mutlak bir AGA Baltic radyosu vardır!

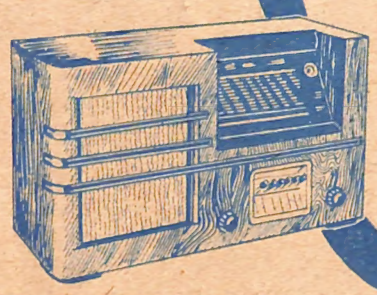

Toptan ve perakende satış yeri: İstanbul Sultanhamam Hamdibey geçidi No. 48-56

Telefon: 21295

Bu adamı canından bezdiren şey; GRİPİN i tecrübe edinciye kadar çekmiye mahkûm olduğu ağrı ve sızıdır.

Gripin

En şiddetli baş ve diş ağrılarını keser. Romatizma, sinir, adale, bel ağrılarına karşı bilhassa müessirdir.

Gripin

Kırıklığı, nezleyi, soğukalğınlıklarından mütevellit bütün ağrı, sızı ve sancıları geçirir.

İcabında günde üç kaşe alınabilir.

Aldanmayınız, rağbet gören her şeyin taklidi ve benzeri vardır. Gripin yerine başka bir marka verirlerse şiddetle reddediniz.

Altıncı Cildimiz

KARİKATÜR'ün altıncı cildi 156 ıncı sayı ile tamamlanmıştır.

Kolleksiyonlarını ciltli olarak muhafaza etmek istiyen okuyucularımız arzu ettikleri takdirde altıncı cilt sayılarını hususi kapaklarımızla ciltletebilirler.

İstanbulda bulunan okuyucularımız Ankara caddesindeki satış mağazamıza müracaat ederek kolleksiyonlarını 50 kuruş mukabilinde ciltletebilirler.

Kolleksiyonlarını posta ile gönderecek olan okuyucularımız cildiye ve posta masrafı olarak 65 kuruşluk posta pulu göndermelidirler.

KARİKATÜR

MEŞHUR KAFALAR: 3
Bay Mazhar Uzman!..

Basıldığı yer: Ahmet Said Matbaası Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat Ş.